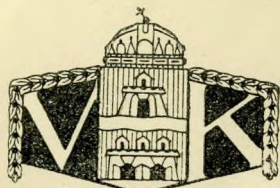

Budapestre vonatkozó újságcikkek

339.854

Szerző:

(b.l.)
Az 536-os

Cím:

Pesti Nanó

Forrás:

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

350-8-380-351, 1920

3p.
(Hely)

1920 17/20

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Az 536-os

A hivatalnok konfliktuskocsis

(Saját tudósítónkól) Szép nyári este volt egy budai vendéglőben vacsoráztam, hogy mit és hogy mennyire, az nem tartozik szorosan a tárgyhoz, tény az, hogy — minthogy ugyanis egészen mindegy volt — konflison igyekeztem átjönni Pestre. Az út meglehetősen hosszú volt és azonkívül nagyon unatkoztam. Beszédbe elegyedtem a kocsissal, aki különben is igen intelligens kinézésű szőke fiatalember volt. Nem bántam meg ezt a diskurzust, amelynek már a megindulása megkezdését tartogattam számomra. A kocsis ugyanis a harmadik mondatnál hátrfordult, kezét nyújtott nekem és bemutatkozott.

— R. L. vagyok, a Budapesti Egyesült Városi Vasút műszaki tisztviselője.

Minthogy kicsit csodálkozva néztem rá, névjegyet húzott ki a pénztárcájából és ezzel igazolta, hogy ő tényleg az, akinek bemutatkozott. Ezek után pedig átadom neki a szót.

— Technikai iparisiskolát végeztem s aztán rögtön beálltam a Budapesti Egyesült Városi Vasúthoz. Kitért a háború és mint önkéntes berukoltam a 32-esekhez. Sokáig harcoltam az északi fronton, itt fogságba is kerültem, ahonnan azonban megszöktem. Láttam Moszkvát, Pétervárot is voltam. Amikor visszakerültem a káderemhez, újból beosztottak a marsba és az orosz frontra vittek. Szerencsétlenségemre elfogták a századomat és én egész kálváriáját jártam meg a fogságnak. Elvittek Szicíliába, később Franciaországba kerültem, Párizsban is voltam és most, hogy visszagondolok ezekre az időkre, titokban kicsit örülök, hogy mi-

mindent is láttam és tapasztaltam a háboruban. Ha nem lett volna háború, sohasem jutottam volna el ezekbe a városokba, szerény műszaki tisztviselő létemre bizony külföldi utazásokra nem igen lehettem volna.

— Amikor vége volt a háborúnak és én leszereltem, visszamentem a hivatalomba. Nyolcszáz korona a havi fizetésem. Feleségem van és gyermekem, Nyolcszáz koronából megélni egy hónapban még a legszerényebben sem lehet. Gondoltam, valami mellékfoglalkozás után nézek. Sehol sem kaptam állást. Ekkor jutott az eszembe, hogy a bérkocsisok mostanában igen sokat keresnek és jó volna, ha titokban én is felesapnék bérkocsisnak. Volt egy pár megtakarított forintom, ezért vásároltam ezt a lovat. Tízennyolcezeröttszáz koronába került. Kocsit már nem tudtam venni, mert egy kocsiért, amelyen a taxaméter már fel van szerelve, bizony nehéz ezresekert kérnek. Ezért kibéreltem ezt a kocsit, napi százötven koronáért. A ló tartása is belekerül naponta ötven-hatvan koronába, úgy, hogy abból az ötszáz koronás napi dílagnból, amit a fuvarozással keresek, körülbelül háromszáz koronám marad tisztán. Este hat órá-tól éjjeli egy óráig ülök a bakon, akkor hazamegyek, lefekszem, másnap reggel nyolc órakor pontosan hivatalban vagyok, ahol lelkiismeretesen elvégzem a munkámat. A felebbvalóim nagyon szeretnek.

— Hát bizony őszintén szólva, a hivatali munkám nehezebb, mint amit itt végzek. Ez a kis ló nagyon engedelmes és tudja isten, nekem a vendégeknek sincs panaszom. Így valahogy meg tudok élni. Nyolcszázat kapok havonta ott és körülbelül kilenc-tízezer koronám marad meg ebből. Termé-

szetes, ha saját kocsim volna és nem kellene ezt a horribilis bért fizetni, akkor már vagyonszembert volnék.

Azt kérdeztem tőle, hogy otthagyná-e a hivatalát. Ezen egy kicsit megértődött, úgy látszik, hivatalához társadalmi pozíciója miatt ragaszkodik.

Amikor leszálltam, hatvan koronát nyújtottam át neki.

— De nagyságos ur, — kezdte a mondókáját.

— En vagyok a nagyságos ur? — mondtam nagyon szerényen, — hát hogy címezzem akkor magát?

(b. l.)